

jeg troede; men, saa forbauser det mig, at Mindretallet vil paastaa, at vor Regjering er gaaet en vigtig Veie for at vinde Norge, naar der er gaaet frem efter Raad af den norst-venstke Regjering. Den svenst-norstke Regjering maa dog virkelig bedre vide Besked om, paa hvilken Maade der kan findes en Tilslutning Sted til dens Forslag; det skulde jeg dog tro. Alle mulige Antydninger, af, hvorledes Partistillingen er i den svenstke og norstke Representation, have for mig ikke nogen Betydning; vi kunne ved at tage den Slags Hensyn, komme til at forregne os. Kunne de Herrer huuse en Begivenhed, som en Gang indtraf, hvor man fra et Lands Side henvendte sig til Maend, der ikke udgjorde Hvertallet i vedkommende Lands Representation, og derved fik den Forestilling, at man var paa bedste Veie, men desuagtet blev Resultatet et helt andet, og indskrænkede sig til de gode Forventninger, men disse holdt ikke. Stik Saaledes kunde det let gaa os, naar vi vilde blande os ind i og dømme om, hvorledes Partistillingen er i fremmede Representationer. Det erede Medlem for Horsens (Bajer) antog, at aristokratistiske og demokratistiske Anskuelse havde havt forskellig Indflydelse i dette Spørgsmaal. Jeg tror ikke, at der er noget Gøbet, hvor de have mindre Betydning end netop i Pengevæsenet. Aristokrater og Demokrater kunne tidt være enige om Pengeforanstaltninger og dog vedblive at være i højeste Grad uenige angaaende almindelige politiske Spørgsmaal. Nu er der ogsaa her blevet fremhævet en hel Del angaaende de Hensyn, som man skulde tage til Skandinavien. Det erede Medlem for Rjødens Aants Afd. Valgkreds (Fenger) og det erede Medlem for Horsens have begge to lagt os paa Sinde, hvorledes vi i denne vor Afstemning maatte tage dette Hensyn. Jeg er Skandinav i den Betydning, at jeg kan gaa med ind paa denne Myntlov eller rettere sagt blive staaende ved den, som man en Gang har vedtaget den, men jeg er virkelig ikke i den Betydning Skandinav, at jeg skulde frygte for at støde Norge ved den Beslutning, jeg tager her som dansk Folkerepresentant angaaende. Forhold; som i højeste Grad ere vigtige for vort eget Land. Men der var jo ogsaa det Mærkelige ved disse Udtalelser, at medens den ene af de to Talere troede, at vi stødte Norge ved at vedtage Loven, troede den anden, at vi vilde støde Norge ved at forkaeste den. Det er mine Herrer, af den Slags Bisinger, som man kan opfaaste mange af, men som det er klogest at lade staa som Bisinger, som man ikke laaber indvirke paa sin Beslutning, medens man derimod holder sig til de faktiske Forhold, som ligge os nærmest. Dette er min Mening om de Hensyn, vi skulde tage til Skandinavismen. Jeg vil endnu kun bemærke, at naar jeg har udtalt disse Ord, erkjender jeg selv, saa godt som andre Medlemmer ville erkjende det, naar de ville sige dertil, at det ikke meget belyser den foreliggende Sag, men det be-

lyser min Stilling, og jeg er overtydet om, at naar man vilde være ligefrem og udtale sig her i Salen om sin egen Stilling, var der Mange, der kunde befinde sig i selvsamme Stilling som jeg, nemlig at være i høj Grad i Tvivl om, hvad der er og for sig er rigtig i denne Sag, og derom at maatte støtte sig til Kjendsgjerningernes Magt, til den Omstændighed, at vi have vedtaget en saadan Lov, og at de Betænklichkeiten, der nu ere komne frem, aldeles ikke kom til Orde, den Gang Sagen først var for, fra de Maend, der nu rejse disse Bænskeligheder. Derfor er det, at jeg ikke kan lade mig røkke derved. Jeg ser jo i Øvrigt, at de Herrer, der ellers pleie at gaa sammen i mange og vigtige Spørgsmaal, for den sørgelige Katastrofe, ogsaa have delt sig i denne Sag. Jeg veed da ikke, hvem af dem, jeg helst vil slutte mig til, der forholder sig mig til det, som min egen Stilling kræver, og dette antager jeg for, at være i og for sig rigtig. Jeg har imidlertid anset det for nødvendigt i det Mindste for min egen Stillings Skyld, at udtale dette Par Ord, fordi jeg, naar jeg stemmer, ikke vil have det opfattet, som om jeg stemte enten for at fornerme eller glæde Norge, men kun for at gavne Danmark.

Wille: Da det tilfældig har truffet sig saaledes, at jeg har været tilstede i Sverig, netop da den sørgelige Katastrofe, som foresaldt i det norstke Storthing, blev bekendt her, vilde jeg gjerne aflegge, ogsaa et personligt Bidnesbyrd om den meget store og dybe Betslagelse, som dette Skridt fremkaldte i alle Kredse i den politiske Verden i Sverig, ikke blot hos Regjeringen, heller ikke blot hos dem, som have været, jeg kan sige, Banebrydere i Sagen, men hos saa godt som alle Rigsdagens Medlemmer, selv saadanne, som paa et tidligere Stadium havde havt væsentlige Betænklichkeiten ved Sagen, og ikke mindst hos de svenstke Rigsdagsmaend af Høndestanden. Den erede Finantsminister har allerede bragt i Erindring, at saa stærk var den Bevægelse, da det norstke Storthing for en otte Steder, siden med et lille Stemmeovertal forkaastede Tilslutningen til Konventionen, at der samtidig fra Regjeringens og Rigsdagens Side skete Skridt, for at forhindre Sagen fra fuldstændig at strande, og for at hjerpe ud af det skandinaviske Brag i det Mindste en Sammenslutning mellem Sverig og Danmark paa dette Omraade. Den erede Finantsminister sagde, at Regjeringen var den, som først havde taget Initiativet, og at det derpaa Dagen efter blev taget i Rigsdagen; hvis ikke min Gufommelse frigter mig, er Forholdet endog saa det, at Initiativet samtidig blev taget begge Steder, og det paa en saadan Maade i den svenstke Rigsdag, at det var aldeles umiskjendeligt, at her ikke forelaa Noget som helst, som kunde kaldes en Partisag, thi Motionen er udgaaet fra Folk, som hver for sig indtage meget afvigende politiske Stillinger, men som erkjendte,